

de bizanca kortego por internaciaj kontaktoj. Oni multe flegis la antikvan grekan lingvon en la 11-a ĝis la 15-a jc. dum la regno de dinastioj Komnena kaj Paleologa, kaj ĉ. la jaro 1100 ĝi atingis en prononcmankero kaj gramatika formo la staton, kiu nur neglektinde ŝanĝiĝis ĝis la nuntempo. En eŭropajn lingvojn tiutempe enfiltriĝis precipe esprimoj el la religia terminologio, ekz. la vorto por «eklezio, preĝejo», kiu en multaj lingvoj similas la originalan «kyriakos oikos» (církev, Kirche, Church, cerkov). Tiu ĉi flora etapo de la meza greka finiĝis per la falo de Konstantinopolo en la jaro 1453. La lastan renesancon ĝis la lingvo dum novepoko, post fondiĝo de la Novgreka Reĝlando en 1832.

Samjare estis oficialigita *katharevousa* («katarevuso», t.e. pura lingvo), flegata kiel tiu de intelektularo, oficejoj, ŝtataj instancoj, sciencaj informoj, oficialaj sciigoj kaj mezlernejaj lernolibroj. Ĝia fiksigo reprezentis multflankan kompromison – la deklinacio, kun escepto de preskaŭ jam formortinta dativo, konservis kompletan kvanton de originalaj formoj, sed la nombro de verbaj formoj estis limigita kompare al la antikva greka kaj la sintakso estas plisimpligita. Katarevuso estis iasence planlingvo, kiun favoris la reĝoj kaj la eklezio. La parolata lingvo, hodiaŭ nomata *dhimotiki* («la demotika», t.e. popola lingvo), malproksimiĝadis de la antikva dum la evoluo kaj pliriĉiĝadis per elementoj el aliaj lingvoj, ekz. el la turka aŭ slavaj lingvoj. Ambaŭ formoj spertis dum kelkaj jarcentoj reciproke evoluon, plifortigitan per amaskomunikiloj, la popola lingvo transprenis kelkajn literaturajn esprimojn kaj fleksiajn formojn. La demotika lingvo estis favorata de la demokratoj, do la demando pri lingvo estis ankaŭ politika problemo, kiu solviĝis post la falo de la monarkio: ĝi estis oficiale fiksita kiel ŝtata lingvo en 1975.

Nuntempaj interlingvistoj parolas pri la greka lingvo kun respekto kaj klasifikas ĝin kiel konscie (*laŭplane*) prilaborita lingvo, kiu konscie diferenciĝis de la popola parolformo kaj konservis certan estetikan kaj literaturan nivelon. Ĝi ofte estas nomata, apud la latina lingvo, lingvo morta. La interlingvistikan forton de la antikva greka oni vidu ĉefe en ĝia leksikologia valoro por ekesto de aliaj lingvoj. Praktika ekzemplo estas la latina lingvo, kiu transprenadis aron da grekaj esprimoj kune kun la greka kulturo. La nuntempa viva latina lingvo plej ofte savas sin ĝuste dank' al grekismoj dum la kreado de neologismoj (*pyrobolus atomicus*, *autokinetum*, *chirographarius*, *impetus cardiacus*, *impulsus telephonicus*, *hamaxostichus rapidus*, *pyxis nautica*, *machina photographica*, *nosocomium*, *observatio meteorologica* k.a.) Ankaŭ dum konstruado de internacilingvaj projektoj troveblas la greka lingvo pli ofte ol ekz. sanskrito. Monoglosse, Pantos dimou glossa – Cosmoglossa, Panglossie, Polyglotte improvise, Apoléma kaj aro de aliaj lingvo-projektoj alproprigas al si la grekan kiel elimaterialon por kreado de internacia lingvo. Aliaj projektoj kombinas la grekan kun la latina lingvo (Nove Auxilia, Linguadel). Konata estas ekzemple Interglossa de Lancelot Hogben el la jaro 1944, kuniganta vortmaterialon de la greka kaj la latina lingvoj: «U president syn duco commisari-pe ge electio pre acte unio.» «U mikro anthropi gene scholo de geo plus heli ex un gyna.» «Fe acte grapho auto nomino in bibli.» «Zero ophida habe eco Iceland.» «Fe pre habe u palaeo anthropi.» Ĝi estis fine de la 20-a jc. novprilaborita de Wendy Ashby kaj Ronald Clark sub la nomo «Glosa», havante versiojn pli grekecan kaj pli latinecan. La greka vortmaterialo enfiltriĝis en multajn eŭropajn lingvojn ankaŭ dank' al la scienca terminologio. Respekto por la greka filozofio estas ĉiam konsiderinda. Unu el la ekzemploj estas verko de humanisma filozofo Komenio (17-a jc.) pri morala plibonigo de homaro, kies sep partojn li indikis per esprimplenaj grekaj nomoj: Panegersia, Panaugia, Pansophia, Pampaedia, Pangelottia,